

Кукуцъ-кукуцъ Мъръ-мъръ потегли къмъ кѣщи, а Мяумяу ближеше изранения му вратъ и го сждѣше:

— Думахъ ти азъ, ама кой чува! То не е за животнитѣ тая работа! Вижъ, човѣкъ и десетъ маски да си сложи — пакъ нищо му нѣма, по-добре му е дори, ама ние не можемъ!...

*

На заранѣта рано-рано Асенъ отиде при Савата:

— А бе, бате Сава, вижъ какво: гледамъ тази сутринъ нашия Мъръ-мъръ оскубанъ, сърдитъ и куца съ единъ кракъ.

Пъкъ ношешъ ми се стори, че чухъ неговия гласъ на покрива, гдето имаше котешка вечеринка. И не мога да разбера — наистина ли е било, или съмъ сънувалъ: ужъ че е ходилъ на котешки маскарадъ, и че тамъ е пострадалъ. Право ти казвамъ — не мога да се оправя: тѣй ли е било, или само ми се струва. Ти какво ще речешъ?..

Савата нахлупи фуражката, замълча, намръщи се и после отсѣче:

— Какво да ти кажа? То презъ карнавала всичко е тѣй: кое е лъжа, кое — истина, никой не може ти каза!

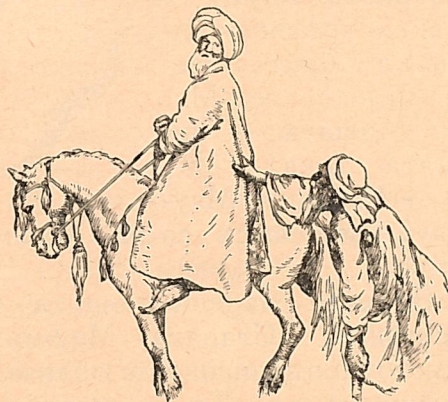
Константинъ Константиновъ

СПРАВЕДЛИВЪ СЖДИЯ

Алжирскиятъ царъ Бауакасъ често чувалъ, че въ единъ градъ отъ царството му живѣлъ справедливъ сждия, който винаги откривалъ истината и давалъ всѣкому заслуженото.

Царьтъ се преоблѣкълъ като търговецъ и отишелъ въ града, дето живѣлъ сждията. Искалъ самъ да се увѣри, колко справедливо сжди прочутиятъ сждникъ. Когато влизалъ въ града, спрѣдъ го куцъ просякъ. Поискалъ му милостиня. Царьтъ му далъ и покаралъ коня да замине. Но просякътъ го хваналъ за дрехата и го помолилъ:

— Братъ бжди ми, пжтниче, покачи ме на коня и ме отнеси



срѣдъ града!

Царьтъ покачилъ просяка от-